

ledighed sker ændringer, således at et deltidsforsikret medlem nu har særlig vægtige grunde til alene at påtage sig deltidsarbejde, kan overgang til deltidsforsikring finde sted.“

12. § 69 affattes således:

„§ 69. Et deltidsforsikret medlem, som har andet erhverv, der udføres inden for fagets normale arbejdstid, har ikke ret til dagpenge, medmindre arbejdsdirektøren i særlige tilfælde og eventuelt på særlige vilkår giver tilladelse dertil.“

13. § 71, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, når et medlem, der i henhold til § 68, stk. 1 eller 2, betragtes som

deltidsforsikret, i de sidste 5 uger før ledigheden har haft arbejde i større omfang end deltidsarbejde.“

14. § 72, stk. 3 og 4, ophæves.

15. § 73, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

„Når et ledigt, deltidsforsikret medlem opnår arbejde i et omfang, der svarer til den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid inden for de sidste 5 uger før ledighedens indtræden, kan der ikke udbetales dagpenge.“

16. § 75 ophæves.

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. april 1975.

Bemærkninger til lovforslaget.

Til § 1.

De foreslåede ændringer svarer til indholdet af et i folketingsåret 1974-75, 1. samling, den 15. november 1974 fremsat lovforslag (lovforslag nr. 81).

Til nr. 1 og 2.

Der bør i princippet være adgang til at forsikre sig for tab af enhver arbejdsindtægt som lønmodtager, hvorfor der stilles forslag om bortfald af 18 års grænsen for nydende dagpengeret. Det tjener intet formål blot at nedsætte aldersgrænsen til f. eks. 16 år, idet arbejdskravet ved optagelse (5 uger med en arbejdstid på mindst 30 timer pr. uge) samt de gældende arbejdsbetingelser i lovens § 55 for udbetaling af dagpenge, 26 ugers bestemmelsen, sikrer et fuldt ud tilstrækkeligt tilhørsforhold til arbejdsmarkedet.

Til nr. 3-5.

Ved forslag til ændringer af §§ 46, 47 og 48 er der krævet halvårlige fastsættelser af det maksimale dagpengebeløb, hvilket må være et rimeligt krav til sikring af, at dagpengebeløbet er i nogenlunde overensstemmelse med det aktuelle lønniveau.

Det anses ikke for sandsynligt, at halvårlige reguleringer vil give en rimelig erstatning, hvorfor 90 pct. begrænsningen i lovens § 47 bør udgå. Det enkelte medlem vil aldrig kunne opnå en erstatning på mere end 90 pct., idet det i lovens § 51, stk. 1, er fastslået, at dagpenge højst kan udbetales med 9/10 af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste.

Forslaget vil betyde, at maksimumdagpengesatsen fra 1. april 1975 vil være kr. 178,00 pr. dag.

Da medlemsbidraget, jfr. lovens § 76, beregnes årligt som 2,25 gange dagpengenes størrelse, må der tages højde for en mulighed for efterregulering på samme måde som ved tidligere ændringer af reguleringstidspunktet.

I forbindelse med dagpengenes forhøjelse skal der gøres opmærksom på, at såvel stigningen i medlemsbidraget som skattetrukket reducerer statens udgifter.

Til nr. 6.

Forslaget indebærer principielt en halvering af ventetiden, men der må søges tilvejebragt en ordning, således at personer med lange opsigelsesvarsler ikke kan udmelde sig af forsikringen for eftermodtaget opsigelsesvarsel at genindtræde og generhverve dagpengeret inden fratrædelsesdatoen.

Til nr. 7.

Med den foreslåede nedsættelse af ventetiden ses der ikke at være behov for særlige bestemmelser for de kategorier, der er omtalt i § 53, stk. 2. § 53, stk. 3, foreslås ophævet som konsekvens af den under nr. 1 foreslåede ændring. For så vidt angår den foreslåede ophævelse af § 53, stk. 4, bør man efter forslagsstillernes opfattelse i princippet kunne opnå dagpengeret under aftjening af værnepligt eller deltagelse i fagligt dagkursus m. v., som er omtalt i lovens § 76, stk. 3, og det må derfor være tilstrækkeligt, at tilknytningen til arbejdsmarkedet er